

Can't live in a living-room

edition V

Performance by Dead Souls

‘Kunst in de huiskamer’

Stationsstraat 162, Haacht

31 juli - 19.30u

Graag een seintje : ‘vol is vol’
eddy@stabilogics.be
0478/288.571

Biografie

Joy Division

Nee, Dead Souls is geen cover-band. Ja, Dead Souls brengen de nummers van Joy Division.

Dead Souls brengen de ziel van Ian Curtis tot leven. Authentiek en vol passie brengen ze de muziek van Joy Division, en ze doen dit beter dan welke andere muzikanten die ook hebben geprobeerd, geen speciale arrangementen, geen eigen “verbeteringen”, maar puur en rauw de esentie.

Van 2004 tot 2006 hebben ze intensief opgetreden en naam en faam verworven als beste reïncarnatie van Joy Division, met als start een optreden bij JJ-records en als laatste onder het thema “Vadermoord” in het Stuk in 2006 namen ze afscheid om zich op eigen werk te storten.

Pukkelpop heeft hun nu gevraagd om hun performance nog eens te brengen, het publiek is er terug klaar voor (en is er eigenlijk steeds voor klaar geweest). Dit living-room-concert is hun laatste try-out voor het grote pukkel-podium (want een garagemuur in het repetitiekot geeft toch iets minder feed-back dan een levend publiek).

Puur, rauw, authentiek

Covergroepen deugen niet. Dat is een axioma in de muziekbusiness. En toch is er één uitzondering: Dead Souls toonde dat je nummers van Joy Division kan brengen zonder jezelf belachelijk te maken. Zelden benaderden copycats zo dicht de essentie.

Dead Souls is vooral geen covergroep die zich iets aan looks gelegen laat. Op het podium is in de verste verte geen lange regenjas te bekennen, gewoon: vier oervlaamse types die zich in het zweet werken. Maar sluit je ogen en daar staat het echte Joy Division, zoals niemand die na 1965 is geboren (we schatten ruw) ze ooit heeft gezien. Dit zijn geen lookalikes, wel soundalikes.

Deze groep speelt ook niet op het doemerige aspect, maar benadrukt de rauwe agressie die het werk van de groep net zo goed kenmerkt. Terwijl bassist Koen Van Droogenbroeck met dodelijke precisie de melodische baslijnen van Peter Hook herschept, Bernard Van Hecke van achter de vellen de ritmische teugels in handen houdt en Yves Lambeens dat alles doorklieft met ijzige gitaar- of synthacenten, is het Van Canegem die alle aandacht naar zich toetrekt. Spastisch dansend, manisch schreeuwend: dit is exorcisme, van een intensiteit die alles doorboort.

Dead Souls was een fenomeen: de enige coverband die er echt toe deed, die enige relevantie had. Omdat we Joy Division live nooit hebben kunnen horen, maar vooral ook omdat ze die doemmythe doorprijkt hebben. Dankzij deze groep is Ian Curtis teruggeplaatst waar hij thuishoort: niet bij de goths, maar bij de rechtgeaarde punks. Deze groep is even nodig.